

Rebecca Winters
DOMINYKOS PERGALĖ
Romanas

Versta iš Rebecca Winters, Husband by Request,
2005

© Rebecca Winters, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Renata Adamavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

- Mama, kaip aš atrodau? - vilkédama naujuoju geltonu maudymosi kostiuméliu, Dominyka išėjo iš vonios Niujorko viešbučio kambaryje.

Motina nužvelgė ją mylinčiomis, kupinomis ašarų akimis ir ištarė:

- Nuostabiai.
- Tu supranti, ką turiu omenyje...
- Implantas įsodintas puikiai. Niekas niekada nesužinos, kad tau buvo pašalinta krūtis.
- Andrėjus pastebės skirtumą.
- Tik atsidūręs tavo miegamajame.

Dominyka įdėmiai pažvelgė į motiną.

- Manai, jis vėl prisileis mane taip arti?
- Taip, nes tu žinai, kaip prie jo priėti.

- Dabar, po gydytojos konsultacijos, nebega-
liu gaišti nė akimirkos.

- Tu per ilgai vengei Andrėjo. Prisimink, kad savo vyrui buvai patraukli ir prieš atkuriamąją operaciją. Jis juk vedė tave, kai krūtis buvo pašalinta, ir nors jį palikai, akivaizdžiai nenori su tavimi skirtis. Taigi nematau jokios proble-
mos.

Visgi Dominyka manė kitaip.

- Metai be jo buvo siaubingai vieniši ir nelai-
mingi, mama. Po to, kai jį palikau, jis tikrai nesutiks manęs išskėstomis rankomis.

- Palikai, bet jis dar nežino, kaip tu stengiesi dėl judviejų. Kai suvoks, ką tu išgyvenai ir dėl ko visa tai darei, jis tave mylės dar labiau.

- Kalbi kaip motina, bet to gali nepakakti, -
sušnibždėjo Dominyka, trokšdama vėl jį pama-
tyti. Galbūt jie išsiskyrė visiems laikams.

- Dabar viskas baigta. Gydytoja Kanfild šį ry-

tą patvirtino, kad esi sveikut sveikutėlė.

Dominyka linktelėjo.

- Aš to labai laukiau. Mokykloje troškau didesnės krūtinės, bet gydytoja paaiškino, kad mažesnės krūtys leido man atlikti šią operaciją. Meldžiuosi, kad viskas būtų gerai. Jeigu praplyš arba susitrauks, man reikės dar vienos operacijos.

- Mieloji, ji dar prieš operaciją tau sakė, kad taip atsitinka tik vienai moteriai iš dešimties. Neieškok bėdos ten, kur jos nėra.

- Gerai. Dabar man svarbiausia suartėti su Andréju. Norėčiau jį nustebinti, bet tai padaryti bus be galo sunku, nes jis labai saugomas.

- Kodėl tu tiesiog jam nepaskambini?

- Noriu, kad jis pirma mane pamatytų. Pasi-stengsiu užklupti jį be apsaugos. Kai grįšime į Bosniją, aš jį šiek tiek paseksių. Jis nė neįtars, kad aš jo ieškau.

- Tada geriau paskubėk ir persirenk, kol nepavėlavome į oro uostą.

Dominyka puolė atgal į vonią. Ji tikrai nenorėjo pavėluoti į lėktuvą. Pakuojant naująjį maudymosi kostiumą, jos rankos virpėjo. Kitą sykį jį vilkėdama ji stovės priešais savo vyrą. Jo žvilgsnis parodys, ar aistra visiškai išblėso, ar ne. Nuo to priklauso jų santuokos ateitis.

Po dvylikos valandų Dominyka įžengė į tėčio kabinetą JAV konsulate Sarajeve, kur juodu dirba. Atėjo laikas veikti, tačiau ją kaustė jaudulys ir baimė.

Skrisdama iš Niujorko ji sumanė paskambinti iš telefono automato į Andrėjo būstinę Atėnuose. Apsimestų vieno Bosnijos importuotojo, norinčio su juo aptarti verslo reikalus, sekretore ir sužinotų, ar Andrėjas vis dar mieste.

Peržiūrėjusi rytinius laiškus ji nusprendė ne-

pastebimai išsprukti, kol darbai neįsibėgėjo, ir paskambinti iš pašto, esančio vos už kelių pastatų gatve žemyn.

Jai besikeliant nuo kėdės, paskambino priimamojo sekretorius.

- Klausau, Valteri.

- Jus nori pamatyti Polis Kristopulas.

Žinia privertė jos širdį plakti gerokai greičiau.

"Geriausias Andrėjo draugas - jo dešinioji ranka - stovi už durų."

Dominyka yra girdėjusi apie įvairius atsitiktinumus, tačiau nuo šio sutapimo ji vos nenualpo. Susmuko atgal į kėdę ir luktelėjo, kol svai gulys pamažu praėjo ir jos veidas atgavo įprastą spalvą.

Polis galėjo atvykti į konsulatą Sarajeve tik dėl vienos priežasties. Andrėjas nori skirtis dabar, ir siunčia Polį susitarti dėl skyrybų są-

lygų.

Prieš metus ji pati reikalavo skyrybų. Tačiau vienintelis Andrėjo atsakas buvo jos banko sąskaitos papildymas. Pinigai, kurių ji taip ir nepalietė.

Kiti du reikalavimai iš Niujorko per jos įgaliojimą asmenį buvo sutikti su tokia pačia tyla. Greitai ji suprato, kad Andrėjas nenori jos paleisti. Turėdamas tokius turtus ir valdžią, jis gali nustatyti savas taisykles.

Pagaliau ji pasidavė, suvokusi, kad negalės palikti savo vyro dėl jo išdidumo. Jis sutiktų skirtis tik tada, kai pyktis jau bus atlėgęs. Tačiau toks netikėtas Polio atvykimas šį rytą reiškė, kad ji per ilgai delsė, norėdama priartėti prie vyro ir viską išsiaiškinti.

- Ar paskirti jam susitikimo valandą? O gal jis dabar gali užėiti? - nekantriai klausinėjo Valteris, tačiau jos mintys buvo toli nuo čia.

Andrėjus tikriausiai sutiko kitą moterį.

Jis buvo pasirengęs keisti savo gyvenimą. Dominyka taip pat buvo tam pasiryžusi, tačiau ji troško, kad šalia būtų jos vyras.

Remdamasi delnais į stalą, ji paliepė:

- Pasakyk, kad užeitų, Valteri, ir tegu niekas mums netrukdo.

Kai Polis įžengė į jos kabinetą, Dominyka atsikėlė nuo kėdės ir nuėjo jo pasitikti.

Jis buvo aukštesnis už Andrėją, kurio ūgis siekė 190 centimetrų. Abu vyrai buvo tvirto kūno sudėjimo, tačiau plaukai labai skyrėsi: Polio rausvai rudi, Andrėjo - juodutėliai.

Ištikimas ir šaltakraujiškas Polis - žmogus, kuriuo Andrėjus pasitiki kaip broliu. Retsykiais jis atlikdavo ir asmens sargybinio pareigas. Dominykos pasitenkinimui, jis dukart ją nužvelgė, prieš paspausdamas ištįstą jos ranką. Nuo tada, kai matė ją paskutinį kartą, jos iš-

vaizda labai pasikeitė.

Ir ne tik. Prieš metus jų santykiai buvo labai šalti. Tačiau tai buvo Dominykos kaltė. Ji skubotai paliko teismo pastatą prieš baigiant nagrinėti bylą prieš Andrėją.

Polis važiavo su ja į oro uostą, mėgindamas ją sulaikyti Atėnuose, kol Andrėjas galės su ja pasikalbėti. Tačiau paklaikusi iš sielvarto ji pareiškė Poliui, kad skiriasi su savo vyru, su kuriuo praleido vos keturis mėnesius. Visa tai dabar atrodė tolima praeitis.

Užuot grįžusi į savo vietą prie stalo, Dominyka atsirėmė šlaunimi į kraštą ir sukryžiavo rankas.

- Džiugu tave vėl matyti, Poli. Sėskis. Gal norėtum ko nors išgerti?

Jis liko stovėti.

- Ačiū, ne, ponias Stamatakis.

Ponia Stamatakis. Taip oficialu. Taip taisyk-

linga.

"Niekas manęs taip nevadino nuo tada, kai išvykau iš Atėnų prieš metus." Ji buvo be galo sukręsta, o jos šeiminė padėtis niekam neturėjo rūpėti. Vos grįžusi pas tėvus ji nusimovė savo vestuvinį žiedą ir reikalavo, kad jį ją kreiptųsi mergautine pavarde.

- Tu pasikeitei, - netikėtai sumurmėjo jis.

Kitaip tariant, ji nebebuvo ta savimi nepasitikinti jauna moteris, kuri pabėgo nuo Andrėjo prieš dvylika mėnesių. Po skausmingo apsisprendimo palikti savo vyrą, ji stulbinamai pasikeitė tiek vidumi, tiek išore. Tai, kaip atidžiai Polis ją stebėjo, reiškė, kad ji tikrai išmušė jį iš vėžių.

Ji nusišypsojo. Įsivaizdavo panašią Andrėjo reakciją, net jeigu jis vis dėlto būtų nusprendęs skirtis su ja.

Tačiau Dominyka nesirengė to leisti. Bent jau

ne dabar.

- O tu, Poli, visiškai ne.

Jo įprastą rūšią veido išraišką pabrėžė akiniai tamsiais rėmeliais. Nors buvo trisdešimt ketverių, o Andrėjui metais mažiau, Polis atrodė daug vyresnis - ypač tvarkydamas reikalus, kaip dabar.

Jis neatsakė į jos šypseną, tačiau bent kartą ji tikrai žinojo, kad jos išvaizda ir elgesys jį suglumino. Bauginantis jo šaltakraujiškumas išgaravo. Jis atsegė savo portfelį ir ištraukė dokumentų aplanką, tačiau ji pastebėjo kažkokį neryžtingumą jo veiksmuose.

- Viskas yra čia, - pasakė paduodamas jai. - Suprasi, kad tai nepaprastai dosnus pasiūlymas. Viskas, ką tau reikia padaryti perskaičius jį, - pasirašyti pažymėtoje eilutėje, ir vėl būti panelė Dominyka Enslī.

Nesivargindama atsiversti aplanko, ji įkišo jį

atgal į vyriškio portfelį. Atsistojusi pareiškė:

- Prieš ką nors pasirašydama, noriu pati pamatyti Andrėją. Kur jis yra?

Polis ją įtariai stebėjo, bet atsakė:

- Jachtoje.

Žinoma. Juk dabar rugsėjis - puikus laikas išplaukti "Gulbe". Oras tiesiog idiliškas.

- Ar ilgam?

- Tai priklauso nuo Olimpijos, - po pauzės atsakė Polis.

Jos širdis nukrito į kulnus.

Taigi... Atrodo, kad Olimpija tebėra ta kita moteris.

Paminėjus jos vardą, vėl atsivėrė gili žaizda, anuomet privertusi Dominyką palikti Andrėją. Jai knietėjo sužinoti, ar Polis tyčia siekė ją užgauti.

Jis pasiekė savo tikslą, bet, kad ir ką jis saky-

tų, niekas nepakeis jos sprendimo susitikti su savo vyru ir kovoti už savo santuoką.

- Tai manęs nestebina. Juos suartino Andrėjo sesuo, - atsitiesė ji ir ėmė vaikščioti apie stalą.

- Spėju, tu atvykai jo asmeniniu lėktuvu?

Kadangi atsakymas buvo akivaizdus, Polis nesivargino atsakyti. O gal jis vis dar stebėjosi, kad Olimpijos vardo paminėjimas tiek tepaveikė ją?

Jo tylą supratusi kaip teigiamą atsakymą Dominyka tarė:

- Aš skrisiu su tavimi.

- Andrėjas tikisi, kad aš grįšiu šiandien.

- Suprantama. Aš nesudarysiu tam kliūčių - nuolat visur keliauju darbo reikalais ir visada turiu su savimi pasą. - "Ir savo vaistus", - nevalingai pamanė ji.

Ji ištraukė savo piniginę iš apatinio stalčiaus....

